

РЕШЕНИЕ

№ 4238

гр. София, 28.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 14.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **3649** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е въз основа на жалба от К. П. С. с ЕГН [ЕГН] [населено място], ж.к. Х. Д. [жилищен адрес] срещу Решение №332/27.02.2020 на Директор на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП-С., с___което е потвърден Ревизионен акт № Р-22220619002977-091-001/16.12.19 г., издаден от П. Т. П.-орган възложил ревизията и Г. С. Б.-ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 332 от 27.02.20 г. на Директор на Дирекция “Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при Централно управление на НАП, с който са установени задължения за данък върху дохода по чл. 17 от ЗДДФЛ над декларираните, общо в размер на 14 218,33 лв., в това число главница в размер на 12 249,67 лв. и лихви в размер на 1 968,66 лв. за ревизираните данъчни периоди 2017 и 2018 г.

Излагат се доводи, че РА е необоснован, недоказан и немотивиран, издаден при съществени нарушения на административно-процесуалните норми, както и в нарушение на принципите, установени в ДОПК, а освен това противоречал на материалния закон, а същото важало в пълна степен и за обжалването Решение, с което РА е потвърден изцяло.

Прави се искане за отмяна на ревизионния акт като необоснован, като бъдат съобразени направените в жалбата възражения за извършени разходи и получени приходи за ревизираните периоди.

Жалбоподателят, нередовно призован не се явява, за него се явява адв. Д.,

която моли да се даде ход на делото, като поддържат жалбата по подробно изложените в нея основания.

Ответната страна – Директор на Дирекция “Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юрисконсулт М., оспорва жалбата. Твърди, че в проведеното производство пред съда не са събрани доказателства, които да оборят констатациите на данъчната администрация, поради което моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и потвърди ревизионния акт в обжалваната му част като правилен и законосъобразен. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 956 лв.

След като разгледа оплакванията, изложени в жалбата, доказателствата по делото, становищата на страните и в рамките на задължителната проверка по чл.160 ДОПК, административният съд приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановеният срок, чрез административния орган, като Решението е връчено от легитимирано лице и при наличие на интерес от обжалване, поради което е допустима.

Съобразно разпоредбата на чл.156 ал.1 от ДОПК и петитума на жалбата, предмет на настоящето съдебно производство е РА, изцяло потвърден с Решението на Директора на дирекция „ОДОП“ [населено място].

По валидността на Ревизионния акт:

Данъчната ревизия на К. П. С. е като физическо лице, относно установени задължения за данък върху доходите на физическите лица по чл. 17 над декларираните в общ размер на 14 218,33 лв., в това число главница в размер на 12 249,67 лв. и лихви в размер на 1968,66 лв. за ревизираните данъчни периоди 2017 и 2018 г.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22220619002977-020-001 от 09.05.19 г. било възложено извършването на ревизия на К. П. С. за установяване на задължения за данък върху дохода върху обща годишна данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периодите от 01.01.2017 г. до 31.12.2018 г. Заповедта била връчена на задълженото лице лично на 23.05.2019 г. На основание чл. 114. ал. 1 от ДОПК, считано от тази дата тече определеният тримесечен срок за извършване на ревизията и е изтекъл на 23.08.2019 г. Съгласно чл. 113, ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК срокът е продължен до 29.10.2019 г. За целта били издадени Заповед за изменение на ЗВР №Р-22220619002977-020-002 от 26.08.2019 г., връчена на 26.09.19 г. по реда на чл. 29, ал. 4 във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК на декларирания електронен адрес и Заповед за изменение на ЗВР № Р-22220619002977-020-003 от 26.09.19 г., връчена на електронния адрес на 31.10.2019 г. Заповедите по хода на производството са издадени от П. Т. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена на основание чл. 11, ал. 3 от Закона за Националната агенция за приходите /ЗНАП/ във връзка с чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-803 от 07.06.2017 г. и Заповед №РД-01-818 от 10.05.2019 г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22220619002977-092-001 от 07.11.2019 г., връчен лично на жалбоподателя на 11.11.19 г. Подадено е възражение по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, депозирано в ТД на НАП С. с вх. №59-00-570#18 от 21.11.2019 г. Възражението е обсъдено от

ревизиращия екип и било преценено като неоснователно. Ревизията приключила с Ревизионен акт /РА/ №Р-22220619002977-091-001 от 16.12.19 г., издаден от П. Т. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията, и Г. С. Б., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. РА е връчен електронно на 16.12.2019 г. Процесната ревизия била първа за установяване на задължения на жалбоподателя по ЗДДФЛ за спорните периоди.

Установено било, че К. П. С. е местно лице по смисъла на чл. 4, ал. 1 от ЗДДФЛ със семейно положение - неженен. С цел установяване на факти и обстоятелства, релевантни за данъчното облагане, на жалбоподателя били връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения. Изискани били данни и доказателства за източници на доходи, извършени сделки с недвижими имоти и движими вещи, включително покупки и продажби на моторни превозни средства /МПС/, както и декларации за налични парични средства в брой в началото и в края на ревизираните периоди, декларация за имуществено състояние и за направени разходи по години. Представени били документи с писмо вх. №59-00-570 от 10.06.2019 г. С Протокол № Р-22220619002977-ППД-001 от 10.07.2019 г. и Протокол № Р-22220619002977-ППД-002 от 04.10.2019 г. били присъединени документи и други доказателства, събрани при направена на лицето предварителна проверка за установяване на факти и обстоятелства, която приключила с Протокол № П-22220618215917- 073-001 от 04.04.2019 г. Въз основа на събраните доказателства ревизиращият екип констатирал наличие на обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК. Съгласно разпоредбата органът по приходите можел да приложи установения от съответния закон размер на данъка към определена от него по реда на ал. 2 данъчна основа, когато било налице едно от следните обстоятелства: т. 2 - налице са данни за укрити приходи или доходи, т. 7 - декларираните и/или получени приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране на стопанската дейност на ревизираното лице не съответствали на имущественото и финансово му състояние за ревизирания период. На основание чл. 124. ал. 1 от ДОПК на 11.07.2019 г. на електронния адрес на жалбоподателя било връчено уведомление № Р-22220619002977-113-001 от 09.07.2019 г. Указано му е, че предвид наличие на обстоятелствата по чл. 122. ал. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК задълженията му за данък върху дохода по ЗДДФЛ ще бъдат определени по реда на чл. 122-124 от ДОПК. Предоставен му бил 14-дневен срок за представяне на доказателства и вземане на становище. Едновременно с връчване на уведомлението по чл. 124, ал. 1 от ДОПК на жалбоподателя било връчено и Уведомление № Р-22220619002977-139-001 от 09.07.2019 г. по чл. 17, ал. 1, т. 2 от ДОПК за разясняване на правата по този кодекс.

На основание чл. 45 от ДОПК била иницирана насрещна проверка на [фирма], в което лицето било съдружник и управител. За резултата бил съставен Протокол за извършена насрещна проверка № П-22220619165418-141-001 от 02.12.19 г. До дружеството било изготвено искане за представяне на документи във връзка с фактурирани доставки от [фирма], ЕИК[ЕИК]. Изискани били заверени копия от фактурите, счетоводни регистри, декларация за това с каква цел са закупени материали и в кои обекти на [фирма] са вложени. Искането било връчено по реда на чл. 32 от ДОПК, тъй като дружеството не било открито на адреса за кореспонденция. Документи не били представени. С писмо вх. № 59-00-570# 17 от 11.11.19 г.

задълженият субект, в качеството му на съдружник и управител, декларирал, че издадените от [фирма] фактури са за доставка на материали за негово лично ползване - ремонт на жилище. Заявил, че фактурите са издадени на името на [фирма] с цел ползване на търговска отстъпка, но не били отчетени като разход в счетоводството на дружеството.

На основание чл. 37, ал. 5 от ДОПК били изпратени искания до трети лица, държавни и общински органи. Изпратени били искания до търговските банки в страната, ревизиращите изискали информация за открити и/или закрити от жалбоподателя банкови сметки, движения по тях, продадени и закупени ценни книжа, информация за наличие на предоставени под наем сейфове и извършени плащания по предявени пред банката чекове. Въз основа на подписана от жалбоподателя декларация-съгласие за разкриване на информация, представляваща банкова тайна, ревизиращите изискали от търговските банки извлечения от банковите сметки на задълженото лице. С изпратени искания до доставчиците на комунални услуги – вода, ел. и топлоенергия и мобилни услуги, била изискана информация за открити на лицето партии и платени от него разходи. С искане, адресирано до Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, сектор „Български документи за самоличност“, била изискана информация за регистрирани преминавания на границата от К. П. С.. До /СДВР/, сектор „Пътна полиция“ било изпратено искане за предоставяне на данни и документи относно извършени от задълженото лице покупко-продажби на МПС.

Въз основа на събраните доказателства органите по приходите направили съпоставка между установените доходи и разходи на ревизирувания субект. В тази връзка му било указано да декларира налични парични средства в брой в началото и в края на всеки от ревизираните периоди. С писмено обяснение вх. №59-00-570 от 10.06.2019 г. жалбоподателят посочил налични парични средства в брой към 01.01.17 г. и към 31.12.17 г. в размер на 4 750.00 лв., и към 31.12.2018 г. - в размер на 4 700.00 лв. За същите периоди бил декларирал разходи за издръжка и живот - по 6 000 лв. на година. По данни от информационната система на НАП било установено, че задълженото лице е наето по трудово правоотношение в [фирма], ЕИК[ЕИК] и за процесите периоди е получило нетен размер на доходите 13 556.05 лв. за 2017 г. и 14 185.13 лв. за 2018 г. За същите периоди е реализирало доход от хазартни игри в размер на 640.00 лв.

Относно направените разходи било установено наличие на сключен от лицето договор за придобиване на недвижим имот, на стойност 120 000.00 лв., представляващ урегулиран поземлен имот /УПИ/ ХХ-363 и находящ се в гр. С., кв. В., ул. 1-ва № 26. с площ 892.00 кв. м. заедно с еднофамилна жилищна сграда с площ 83.00 кв. м. гараж и стопански сгради. За сделката бил подписан Нотариален акт №15, рег. № 642 от 18.05.2017 г. По-голяма част от дължимата сума - в размер на 105 000.00 лв., била осигурена от жалбоподателя с банков кредит съгласно сключен Договор за банков ипотечен кредит от 11.05.2017 г. с [фирма]. Направените от лицето вноски за погасяване на кредитите били отразени при изготвената от ревизиращите съпоставка между получените доходи и извършени разходи.

Относно придобити движими вещи било установено, че през 2018 г. лицето е закупило лек автомобил, марка „Мерцедес“, модел Е-320 за сумата 10 100.00 лв., за което му била издадена фактура от продавача [фирма], ЕИК[ЕИК].

Въз основа на данни от информационната система на НАП било установено, че през 2018 г. жалбоподателят е купувал строителни материали от [фирма], чрез

управляваното от него дружество. Материалите били на стойност 6 272.00 лв. Относно направените от лицето други разходи за закупени и фактурирани стоки и услуги от търговци, регистрирани по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ и отразили продажбите в дневниците си за продажби, било констатирано, че са в размер на 334.67 лв.

По данни от получени банкови извлечения било установено, че през спорните периоди задълженото лице е внесло суми на каса в [фирма] общо в размер на 530.00 лв. и е направило разходи за хазартни игри в размер на 2 568.00 лв.

Освен горното, въз основа на представените банкови извлечения било констатирано, че през 2018 г. по банкова сметка на жалбоподателя са постъпили суми общо в размер на 122 496.85 лв., преведени от частен съдебен изпълнител, с основание „плащане от Л. Й. и А. Й.“. Ревизираният субект дал обяснение, че се касае за обезщетение съгласно т. 2 от посочения по-горе нотариален акт.

Ревизиращият екип не е оспорил декларираните от жалбоподателя разполагаеми суми към началото и края на ревизираните периоди и като съобразил размера на същите, както и наличните средства по банкова сметка, изготвил съпоставка между доходите и разходите на лицето за всеки от процесните периоди.

За данъчен период 2017 г.

Към 01.01.2017 г. било установено наличие на парични средства в брой в размер на 4 750,00 лв. съгласно подадена от лицето декларация и налични средства по банкови сметки в размер на 13.17 лв. Към 31.12.2017 г. наличните парични средства в брой по декларация били установени в същия размер - 4 750,00 лв. По банкови сметки било констатирано наличие на сума в размер на 66 063,29 лв.

През 2017 г. жалбоподателят получил доходи общо в размер на

36 159,93 лв., в т. ч. доходи по трудово правоотношение - 13 556.05 лв., доходи от хазарт - 640,00 лв.. получена сума от частен съдебен изпълнител по изпълнително дело № 20178510406127. с основание „плащане от Л. Й. и А. Й.“ - 116 963.88 лв. и кредит от „У. Б.“ - 105 000.00 лв. За същия период лицето било направило разходи за издръжка и живот /по декларация/ - 6 000.00 лв., разходи по фактури, издадени от доставчици на стоки и услуги - 334,60 лв., разходи за придобиване на недвижим имот - 120000.00 лв., разходи за плащане на банков кредит - 793,50 лв. и разходи за хазартни игри - 2 568.00 лв.

При съпоставка, между сбора от наличните парични средства в брой и по банкова сметка към 01.01.2017 г. и получените от лицето приходи, възлизащ на 240 923,10 лв. /4 750,00 лв. + 13.17 лв. + 236 159.93 лв./, със сбора от налични парични средства в брой и по банкова сметка към 31.12.2017 г. и направените разходи, възлизащ на 200 509.39 лв. /4 750,00 лв. + 66 063,29 лв. +129 696.10 лв./, било установено превишение на доходите над разходите на задълженото лице. С оглед това за данъчен период 2017 г. не било установено задължение за данък по реда на чл. 122 от ДОПК.

За същия период било констатирано, че жалбоподателят е реализирал облагаем доход в размер на 116 963,88 лв., който не е декларирал и не е платил дължим данък. Установено било, че се касае за получен доход по посоченото по-горе изпълнително дело, квалифициран от органите по приходите като доход от други източници по чл. 35, т. 1 от ЗДДФЛ, а именно доход за пропуснати ползи и неустойки от такъв характер. Върху сумата бил начислен данък на основание чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ в размер на 11 696.38 лв.

За данъчен период 2018 г.

Към 01.01.2018 г. било установено наличие на парични средства в брой в размер на 4 750,00 лв. съгласно подадена от лицето декларация и налични средства по банкови сметки в размер на 60 063,29 лв. Към 31.12.2018 г. наличните парични средства в брой по декларация били в размер на 4 700,00 лв. По банкови сметки било констатирано наличие на сума в размер на 38.30 лв.

Установено било, че през 2018 г. ревизираният субект е получил доходи общо в размер на 20 068,10 лв., в т. ч. доходи по трудово правоотношение - 14 185,13 лв., доходи от хазарт - 350,00 лв., получена сума от частен съдебен изпълнител по изпълнително дело № 20178510406127 - 5 532,97 лв. За същия период лицето направило разходи за издръжка и живот /по декларация/ - 6 000,00 лв., разходи по фактури, издадени от доставчици на стоки и услуги - 6 332,86 лв., разходи за придобиване на МПС — 10 373.00 лв., платени вноски по банков кредит - 1 050.00 лв. и пропуснатата полза. С решението на ВКС пропуснатата полза била дефинирана като неосъществено увеличаване на имуществото на кредитора, което при това трябва да е предвидимо за страните по сделката към момента на пораждаване на задължението и да е пряка и непосредствена последица от неговото неизпълнение. За разлика от пропуснатите ползи имуществените и неимуществени вреди били всички разходи, необходими за поправяне на последиците на увреждащото деяние, с извършването на което се е намалило имуществото на пострадалия. В Решение № 240 от 07.05.2015 г., постановено по т. д. № 317/2014 г. на Т. К. на ВКС, това било подробно разяснено различията между претърпени загуби и пропуснати ползи. Посочено било, че загубите представлявали ефективни вреди, изразяващи се в намаляване на актива на имуществото на кредитора, които при това трябвало да са пряко свързани с неизпълнението на длъжника.

В практиката това разделение на щетите на претърпени вреди и пропуснати ползи и последиците, възникнали в резултат на щетата, давало основание за различното им третиране за нуждите на облагането по ЗДДФЛ. При претърпени вреди полученото обезщетение имало за цел да възстанови първоначалното имуществено състояние на лицето. Поради това то не се третираше от закона като доход. Различни били последиците, когато се касаело за обезщетения за пропуснати ползи и неустойки, тъй като те водели до увеличаване на имуществото на получателя. Поради това законодателят приел, че са доход, подлежащ на облагане.

Във всички случаи, при наличието на облигационни или други гражданскоправни отношения, възникването и размера на щетите подлежат на установяване, независимо дали се касаело за претърпени вреди или за пропуснати ползи. Изключение било предвидено от законодателя само в случай, че размерът на обезщетяването е предварително договорен и фиксиран между страните, какъвто характер имали договорните неустойки.

Като взела предвид представения по преписката нотариален акт административната инстанция счела, че постигнатата между страните уговорка за плащане на обезщетение в двоен размер на продажната цена, по същество представлявала уговорена неустойка, дължима от продавачите на купувача при наличие на някое от обстоятелствата, описани в нотариалния акт. Съгласно чл. 20 от ЗЗД при тълкуване на договорите трябвало да се търси действителната обща воля на страните. Отделните уговорки трябвало да се тълкуват във връзка едни с други и всяка една да се схваща в смисъла,

който произтича от целия договор, с оглед целта на договора, обичаите в практиката и добросъвестността. В случая било видно, че с договарянето на фиксирано по размер обезщетение купувачът си е осигурил правото да получи неустойка при неизпълнение на определени задължения на продавачите, без да е необходимо да води исков процес и да доказва, както наличие и размер на претърпени вреди, така и наличие и размер на пропуснати ползи. Обстоятелството, че с договора не било предвидено доказване на размера на претърпяната щета или пропуснатата полза, не означавало, че е договорено обезщетение за вреди. В хода на ревизията и пред РО задълженото лице не установило и доказало да са налице конкретно претърпени от него вреди, вследствие неизпълнение на задълженията на продавачите. Видно било от приложения по преписката изпълнителен лист, че продавачите са осъдени да заплатят на жалбоподателя сума, възлизаща на 240 000.00 лв. - размера на договорената неустойка, а отделно от това и разноските по производството по чл. 417 от ГПК.

От горното следвало, че в резултат на сключения договор за покупко-продажба на недвижим имот жалбоподателят е реализирал доход в размер на 240 000.00 лв., вследствие подадена след сключване на сделката искова молба от С. Т. С. - майка на ревизираното лице и предишна собственичка на същия имот. Полученият доход, който за ревизираните периоди възлизал на 122 496.00 лв., обосновано бил преценен от органите по приходите като подлежащ на облагане. Това било така, тъй като по силата на ЗДДФЛ, на облагане подлежали всички реализирани от лицата доходи, освен тези, които попадали под разпоредбата на чл. 13 от закона. По силата на чл. 170, ал. 1 от *Административнопроцесуалния кодекс /АПК/* и чл. 154, ал. 1 от *Гражданския процесуален кодекс /ГПК/* във връзка с §2 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на ДОПК изцяло в тежест на задълженото лице било да докаже твърдения от него благоприятен положителен факт, а именно че реализираният от него доход попада под изключенията по чл. 13, ал. 1, т. 13 от ЗДДФЛ. В хода на ревизията това не било сторено. В тази връзка ревизионният акт следвало да се потвърди.

С жалбата пред РО било направено искане за спиране на изпълнението на основание чл. 153 от ДОПК.

Съгласно чл. 153, ал. 3 от ДОПК, искането се подавало до органа, компетентен да разгледа жалбата като към него се прилагали доказателства за направеното обезпечение в размера на главницата и лихвите към датата на подаване на искането, а в случаите, когато не е наложено обезпечение, искането трябвало да съдържа предложение за обезпечение в същия размер. Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 4 от ДОПК решаващият орган спирал изпълнението на ревизионния акт, ако представеното обезпечение е в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. Съгласно ал. 5 на същата разпоредба в останалите случаи решаващият орган извършвал преценка съобразно представеното, съответно предложеното обезпечение и можело да спре изпълнението, като задължи компетентния публичен изпълнител в определен срок да наложи обезпечителни мерки върху предложеното като обезпечение имущество.

Видно от документите по преписката, жалбоподателят не бил представил

доказателства за направено обезпечение, нито направил предложение за обезпечение.

С оглед горното АО счел, че не са налице основания за спиране на изпълнението на Ревизионен акт № P-22220619002977-091-001 от 16.12.2019 г., издаден от П. Т. П. - орган, възложил ревизията и Г. С. Б. – ръководител на ревизията в оспорената част, с която са установени задължения в размер на 14 245,55 лв., в т.ч. главница 12 249,67 лв. и лихви 1 995,88 лв., изчислени до датата на подаване на искането.

Следвало да се има предвид, че няма пречка в случай, че ревизионният акт бъде оспорен пред Административен съд София град, жалбоподателят да подаде ново искане за спиране на изпълнението на РА пред съдебната инстанция. С него, съобразно разпоредбата на чл. 155, ал. 3 от ДОПК, следвало да се представят доказателства за наложено обезпечение или предложение за налагане на такова, което да покрива размера на задължението по РА /главница и лихви/ към датата на подаването на искането. Предвид това потвърдил Ревизионния акт № P-22220619002977-091-001 от 16.12.2019 г., издаден от П. Т. П. - орган, възложил ревизията и Г. С. Б. - ръководител на ревизията, изцяло и отказал спиране на изпълнението на Ревизионен акт №P-22220619002977- 091-001 от 16.12.2019 г., с който са установени задължения в размер на 14 245.55 лв., в т.ч. главница 12 249.67 лв. и лихви 1 995.88 лв.. изчислени до датата на подаване на искането.

С оглед установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Съгласно чл.124 ал. 2 от ДОПК в производството по обжалване на ревизионен акт при извършена ревизия по чл.122 от ДОПК, фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл.122 ал.1 ДОПК е подкрепено от събраните доказателства. Така установената презумпция за вярност на фактическите констатации е оборима, като доказателствената тежест за това носи жалбоподателя. Следователно в производството по съдебно обжалване на РА, жалбоподателят следва да установи при условията на пълно и насрещно доказване твърдяните от него факти и обстоятелства, с които се опровергават фактическите констатации в акта.

Съдът намира Решението на Директора на Дирекция „ОДОП“ за правилно и законосъобразно, относно постановения мотив за прилагане на специалния ред при ревизията. В подкрепа на този извод са представените по делото доказателства-преписка по ревизионно производство, от която се установяват предпоставките на чл.122, ал.1, т.2 и т.7 от ДОПК- налице са данни за укрити приходи и декларирани такива не съответстват на имущественото състояние на лицето за ревизирия период. В хода на ревизионното, а и в съдебното производство, жалбоподателят не е представил доказателства, които да опровергават изводите на приходните органи.

Между страните по делото съществува спор относно първоначално декларирани от жалбоподателя налични парични суми в началото и в края на всяка година от ревизирия период. Съдът намира, че правилно

данъчните органи не са кредитирали като достоверни посочените суми. Същата е депозирана, след запознаване на ревизираното лице с резултатите от проверката и не е подкрепено с никакви доказателства, поради което може да се направи извода, че декларирането на различни суми в значително по-малък размер, представлява защитна версия.

Съдът споделя тезата на административната инстанция, която счита, че постигнатата между страните уговорка за плащане на обезщетение в двоен размер на продажната цена, по същество представлява уговорена неустойка, дължима от продавачите на купувача при наличие на някое от обстоятелствата, описани в нотариалния акт. Действително съгласно чл. 20 от ЗЗД при тълкуване на договорите трябва да се търси действителната обща воля на страните. Отделните уговорки следва да се тълкуват във връзка едни с други и всяка една да се схваща в смисъла, който произтича от целия договор, с оглед целта на договора, обичаите в практиката и добросъвестността. От събраните по делото доказателства е видно, че с договарянето на фиксирано по размер обезщетение купувачът си е осигурил правото да получи неустойка при неизпълнение на определени задължения на продавачите, без да е необходимо да води исков процес и да доказва, както наличие и размер на претърпени вреди, така наличие и размер на пропуснати ползи. Обстоятелството, че с договора не е предвидено доказване на размера на претърпяната щета или пропуснатата полза, не означава, че е договорено обезщетение за вреди. В хода на ревизията и пред АО задълженото лице не е доказало да са налице конкретно претърпени от него вреди, вследствие неизпълнение на задълженията на продавачите. Видно от приложения по преписката изпълнителен лист, продавачите са осъдени да заплатят на жалбоподателя сума, възлизаща на 240 000.00 лв. - размера на договорената неустойка, а отделно от това и разноските по производството по чл. 417 от ГПК.

Предвид това става ясно, че в резултат на сключения договор за покупко-продажба на недвижим имот жалбоподателят е реализирал доход в размер на 240 000.00 лв., вследствие подадена след сключване на сделката искова молба от С. Т. С. - майка на ревизираното лице и предишна собственичка на същия имот. Полученият доход, който за ревизираните периоди възлиза на 122 496.00 лв. и правилно е определен от органите по приходите като подлежащ на облагане, тъй като по силата на ЗДДФЛ, на облагане подлежат всички реализирани от лицата доходи, освен тези, които попадат под разпоредбата на чл. 13 от закона. По силата на чл. 170, ал. 1 от *Административнопроцесуалния кодекс /АПК/* и чл. 154, ал. 1 от *Гражданския процесуален кодекс /ГПК/* във връзка с §2 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на ДОПК изцяло в тежест на задълженото лице е да докаже твърдения от него благоприятен положителен факт, а именно че реализираният от него доход попада под изключенията по чл. 13, ал. 1, т. 13 от ЗДДФЛ, но това хода на ревизията, пред РО и в съдебната фаза не е доказано. В тази връзка административната инстанция правилно е потвърдила процесния РА.

По отношение на направено искане за спиране на изпълнението на основание чл. 153 от ДОПК.

Нормата на чл. 153, ал. 3 от ДОПК предвижда искането да се подава до

органа, компетентен да разгледа жалбата като към него се прилагат доказателства за направеното обезпечение в размера на главницата и лихвите към датата на подаване на искането, а в случаите, когато не е наложено обезпечение, искането трябва да съдържа предложение за обезпечение в същия размер. Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 4 от ДОПК решаващият орган спира изпълнението на ревизионния акт, ако представеното обезпечение е в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. Съгласно ал. 5 на същата разпоредба в останалите случаи решаващият орган извършва преценка съобразно представеното, съответно предложеното обезпечение и може да спре изпълнението, като задължи компетентния публичен изпълнител в определен срок да наложи обезпечителни мерки върху предложеното като обезпечение имущество.

От събрания по делото доказателствен материал става ясно, че жалбоподателят не е представил доказателства за направено обезпечение, нито е направил предложение за обезпечение.

С оглед горното правилно АО е счел, че не са налице основания за спиране на изпълнението на Ревизионен акт № Р-22220619002977-091-001 от 16.12.2019 г., издаден от П. Т. П. - орган, възложил ревизията и Г. С. Б. – ръководител на ревизията в оспорената част, с която са установени задължения в размер на 14 245,55 лв., в т.ч. главница 12 249,67 лв. и лихви 1 995,88 лв., изчислени до датата на подаване на искането.

По изложените мотиви съдът намира, че с Ревизионният акт, потвърден от решаващия орган, относно определените задължения за данък върху доходите на физическите лица и съответните лихви за забава за ревизираните 2017 г.-2018 г. е законосъобразен и обоснован, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

С оглед изхода на делото и предвид своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.161 ал.1 изречение трето от ДОПК, в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 956 лв., изчислено съобразно чл.8 ал.1 т.4 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. П. С. с ЕГН [ЕГН] [населено място], ж.к. Х. Д. [жилищен адрес] срещу Решение №332/27.02.2020 на Директор на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП-С., с което е потвърден Ревизионен акт № Р-22220619002977-091-001/16.12.19 г., издаден от П. Т. П.-орган възложил ревизията и Г. С. Б.-ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 332 от 27.02.20 г. на Директор на Дирекция “Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при Централно управление на НАП, с който са установени задължения за данък върху дохода по чл. 17от ЗДДФЛ над декларираните, общо в размер на 14 218,33 лв., в това число главница в

размер на 12 249,67 лв. и лихви в размер на 1 968,66 лв. 1968,66 лв. за ревизираните данъчни периоди 2017 и 2018 г.

ОСЪЖДА К. П. С. с ЕГН [ЕГН] [населено място], ж.к. Х. Д. [жилищен адрес] да заплати по сметка на Дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” [населено място] при ЦУ на НАП, сума в размер на 956 лв., представляваща направени по делото разходи за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14– дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: